

Vurderingsgrænsen for alle Panter uden Undtagelse til 12,000 Kr. Derfor har jeg stillet Ændringsforslagene under Nr. 4 og 5, idet jeg principalt foreslaar, at § 3 skal udgaa. Jeg vilde kunne stemme for det, Flertallet foreslaar, under Forudsætning af, at Ministeren, hvis det blev vedtaget, vilde give Tilsagn om, at han vilde stille sig imødekommende overfor et Ønske fra Grundejerkreditforeningen om at opnaa samme Begunstigelse som Husmandskreditforeningen, og at han vilde medvirke dertil ved Fremsættelsen af et særligt Lovforslag, men foreløbig staaer vi altsaa overfor en Forhøjelse af Vurderingsgrænsen, og det er for mig det centrale. Som allerede nævnt, kan jeg ikke erkende, at Husmandskreditforeningerne kan tale om, at de ved det her foreslaaede kun vil opnaa en Ligestilling med andre Foreninger. De staaer i en Undtagelsesstilling, og det væsentligste i denne er Statsgarantien. Nu kan den ærede Ordfører (J. H. Jensen) nok sige, som han har sagt for et Øjeblik siden, at den har ingen Betydning, men hvis den blev taget bort, vilde man nok faa Betydningen at se. Jeg ønsker det ikke, jeg mener, den er fuldt berettiget, jeg er saa varmt som nogen af de Herrer stemt for at komme Smaakaarsfolk til Hjælp, og det er en historisk Kendsgerning, at Loven blev givet for at komme Smaakaarsfolk til Hjælp, men derfor maa der stoppes op, naar det i Udførelsen viser sig, at den ikke kommer Smaakaarsfolk til gode, men i stor Udstrækning kommer velstaaende og i visse Tilfælde endog rige Folk til gode. Dette vil ske, hvis vi gør det Skridt, som der her er Tale om.

Som tidligere nævnt og som velbekendt for alle gik man hurtigt op fra de oprindelige 4,000 Kr. til 6,000 Kr., og der blev man saa staaende i en Række af Aar. Saa gik man til 8,000 Kr. og sidst til 10,000. Da man gik derop til, skete der Indsigelse i samme Retning, som jeg nu gør gældende og har stillet Ændringsforslag om, fra forskellige daværende Rigsdagsmænd. Jeg skal med den højtærede Formands Tilalelse oplæse nogle faa Ord af en Tale, som holdtes af det ærede Medlem, der den Gang repræsenterede Skjoldelev Kredsen (J. Nielsen): „Hvis man nu, som det her

foreslaas, uden videre forhøjer Taksationsgrænsen for alle Ejendomme uden Hensyn til, om der hører Jord til dem eller ej, vil Følgen utvivlsomt blive, at Staten i endnu højere Grad end tidligere vil komme til at yde Fordele, ikke alene til dem, som Kreditforeningerne oprindeligt har tænkt paa, Husmænd, Arbejdere og Haandværkere paa Landet, men til ligefrem formuende Folk, for Eksempel til en ren Kapitalist, som i en Stationsby eller Landsby i Nærheden af en Købstad bygger sig en lille Villa til 10,000 Kr. — til den Pris kan han meget vel bygge sig en Villa der — for sammen med sin Kone at henleve de sidste Dage der, idet han udelukkende lever af Udbyttet af den Kapital, han ejer.” Taleren udfører saa videre i forskellige Ordslag, hvad dette kan føre med sig. Jeg skal endnu kun oplæse en enkelt Bemærkning i Slutningen af samme Tale, hvor han efter at have begrundet sin Mening ud fra sin personlige Erfaring viser, at det, der oprindeligt var bestemt for Smaakaarsfolk, i stor Udstrækning vil komme andre til gode, som det ingenlunde var Meningen at komme til Hjælp. Han siger: „Det kunde vel ogsaa være et Spørgsmaal, om man ikke ved at forhøje Taksationssummen til 10,000 Kr. kommer til at gaa Grundejerkreditforeningens Interesser lovlig nær. Det er sikkert nok, at naar man aabner Adgang for Folk med Villaer paa 10,000 Kr. til at søge Laan i Husmandskreditforeningen paa selvsamme Vilkaar som en almindelig Husmand, er man udenfor de Rammer, der laa til Grund for Husmandskreditforeningen.” Deri har Taleren sikkert Ret.

Jeg tillod mig under den samme Behandling at udtale mig i Tilslutning til de Betragtninger, jeg her har læst op, idet der fra flere Sider var blevet søgt at give det Udseende af, at naar jeg stod paa det Standpunkt, hvor jeg stod, gjorde jeg det, fordi jeg var Medleder af en anden Kreditforening. Men det var ikke derfor. Selvfølgelig er det en Kendsgerning, at jeg er Medleder af en anden Kreditforening, men det er ikke for den Sags Skyld, at jeg staaer, som jeg staaer, men fordi min Retfærdighedsfølelse satte mig paa det Standpunkt, at paa den ene Side maa der gøres alt, hvad der med god og rimelig Grund kan